

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 247.992 van 2 juli 2020
in de zaak A. 231.082/X- 17.738**

In zake: de BV HAMBOS LOGISTICS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thomas Ryckalts
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolvengracht 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE HAACHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Konstantijn Roelandt
kantoor houdend te 2221 Heist-op-den-Berg
Dorpsstraat 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op ingesteld op 23 juni 2020, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haacht van 16 april 2020 tot goedkeuring van een tijdgebonden verbod voor voertuigen met een gewicht van meer dan 3,5 ton op het jaagpad vanaf het kruispunt Vaartdijk/Kapelleweg.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 juli 2020, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Ryckalts, die verschijnt voor verzoekster en advocaat Konstantijn Roelandt, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster baat te Haacht, Hambos, op een terrein aan de rechteroever van het kanaal Leuven-Dijle een “multimodaal logistiek distributiepunt voor bouwmaterialen” uit.

Met betrekking tot de ontsluiting van het terrein is op 3 april 2013 een driepartijenovereenkomst gesloten tussen het college van burgemeester en schepenen van Haacht en de rechtsvoorgangers van verzoekster en van de nv van publiek recht De Vlaamse Waterweg. De overeenkomst heeft als voorwerp het tijdelijk gebruik van gemeentelijke wegen en een deel van het jaagpad langs het kanaal als toegang tot de site van verzoekster, om een tijdelijke ontsluiting mogelijk te maken onder meer “tijdens de exploitatiefase in afwachting van de definitieve ontsluiting”. Tot de voorwaarden voor het tijdelijke gebruik van het jaagpad en de gemeentelijke wegen behoort de verbintenis van de rechtsvoorganger van verzoekster om:

“- de vrachtwagenladingen enkel aan te voeren van maandag t/m zaterdag, uitgezonderd woensdag, tussen 06u00 en 22u00, waarbij niet gereden wordt tussen 08u00 en 09u00 en tussen 15u30 en 16u30;
- de vrachtwagenladingen enkel aan te voeren op woensdag, tussen 06u00 en 22u00, waarbij niet gereden wordt tussen 08u00 en 09u00 en tussen 11u30 en 13u00;
- het gebruik van het jaagpad en de gemeentelijke wegen stop te zetten van zodra de nieuw aan te leggen ontsluitingsweg klaar is. Dit tijdstip wordt vastgesteld door de voorlopige oplevering van de ontsluitingsweg”.

Deze definitieve ontsluitingsweg is nog niet voorhanden.

Op 16 april 2020 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haacht om “ter verdere concrete uitvoering van de driepartijenovereenkomst van 25 maart 2013”, middels een aanvullend reglement over het wegverkeer, de toegang tot het jaagpad te verbieden vanaf het kruispunt Vaardijk/Kapelleweg voor voertuigen van meer dan 3,5 ton tijdens de schoolspitsuren en op zondag de volledige dag. Meer bepaald “van maandag tot en met vrijdag van 8u tot 9u en van 15u30 tot 16u30, op woensdag van 8u tot 9u en van 11u30 tot 13u en op zondag de volledige dag”. Dit is het bestreden besluit.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Voorwaarde van een uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van verzoekster

5. Volgens verzoekster is het duidelijk dat zij niet kan wachten op de uitkomst van een gewone schorsingsprocedure. Haar bewegingsvrijheid wordt immers in belangrijke mate beperkt: gedurende belangrijke tijdslots op weekdays en op zondag kan zij geen enkele vorm van zwaar verkeer van en naar haar site organiseren terwijl zij een logistiek bedrijf is waarvan het maatschappelijk doel en de activiteiten enkel bestaan uit de overslag en het aan- en afvoeren van goederen. De toepassing van de tijdslots berokkenen haar “enorme economische schade”. Door de nieuwe maatregelen kan zij haar activiteiten niet langer uitoefenen. Verzoekster dient bouwerven en andere distributiepunten te voorzien van bouwmaterialen; deze materialen moeten dagelijks aangeleverd worden, op tijd, bij aanvang van de werkdag. Zij dreigt failliet te gaan “wanneer klanten andere logistieke partners zoeken die zich flexibeler kunnen opstellen *i.e.* zich wel in de mogelijkheid bevinden om erven en distributiepunten tijdig ’s morgens te beleveren en goederen aan te nemen”.

Weliswaar komen de tijdslots al voor in de driepartijenovereenkomst van 3 april 2013, maar deze overeenkomst heeft “aan actualiteit [...] ingeboet”. De overeenkomst had een duidelijk tijdelijk karakter. Ze ging ervan uit dat na zeven jaar de definitieve ontsluiting gerealiseerd zou zijn, terwijl er nog steeds geen duidelijk zicht is op het tijdstip van die definitieve ontsluiting. Door de overheid mag “op dit ogenblik nog bezwaarlijk de toegang tot de site voor het uitoefenen van de vergunde activiteiten ontzegd worden”.

Beoordeling

6. Een verzoekende partij die vordert dat de beslissing die zij bestrijdt, bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging wordt geschorst, moet van die bijzondere hoogdringendheid overtuigen aan de hand van voldoende concrete, precies omschreven en verifieerbare gegevens, die overeenkomstig artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ worden aangevoerd in de vordering.

7. Met de verwerende partij wordt vastgesteld dat het rijverbod maar op een beperkte tijdspanne, wezenlijk tijdens de schoolspitsuren, betrekking heeft.

Het was bijgevolg voor verzoekster in het bijzonder zaak om met afdoende gestaafde, nauwkeurige gegevens te doen aannemen dat niettemin het bestreden besluit voor haar een toestand van uiterst dringende noodzakelijkheid deed ontstaan die onverenigbaar is, niet slechts met een behandeling van de zaak in een beroep tot nietigverklaring, maar zelfs met de behandelingstermijn van een gewone vordering tot schorsing.

Evenwel beperkt verzoekster zich tot het aanvoeren van wat zich laat omschrijven als vage algemeenheden (“verregaande” hinder, “belangrijke” beperking van de bewegingsvrijheid, “enorme” economische schade) en aperte overdrijvingen, zoals de bewering dat verzoekster door de zeer tijdelijke beperkingen waarin het bestreden besluit voorziet “haar activiteiten niet langer kan uitoefenen”. Dat is des te meer ongeloofwaardig waar verzoekster, elders in het verzoekschrift, meedeelt dat zij concessiehouder is van de overslagkade aan haar terrein “waardoor [De Vlaamse Waterweg] garanties heeft dat zij een groot deel van haar logistieke activiteiten over het water via het kanaal zal aan- en afvoeren”.

Verzoekster brengt geen enkele precisering bij, noch enig stavingsstuk in verband met de beweerde nadelige gevolgen. Het belet de Raad van State een minimaal duidelijk zicht te krijgen op de impact van het aangevochten besluit op verzoeksters concrete werking en (financiële) toestand.

8. Aan het voorgaande voegt zich de vaststelling toe dat, finaal, de beperkingen die de bestreden beslissing oplegt geen andere zijn dan die waarmee verzoeksters voorganger destijds heeft ingestemd in de driepartijenovereenkomst van 25 maart 2013. Deze overeenkomst geldt “in afwachting van de definitieve ontsluiting”. Dat er volgens een nagekomen overeenkomst van 13 mei 2015 “wordt gestreefd naar een volledige realisatie van de ontsluiting tegen medio 2018”, kan niet doen voorbijzien dat die definitieve ontsluiting nog altijd ontbreekt

en dat beweerd wordt noch blijkt dat de overeenkomst van 25 maart 2013 beëindigd is geworden.

9. Uit wat voorafgaat, volgt dat geen uiterst dringende noodzakelijkheid aannemelijk is gemaakt.

Alvast één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vervuld. Dit volstaat om de vordering in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli tweeduizend twintig, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Johan Lust,

kamervoorzitter,

bijgestaan door

Frank Bontinck,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust